

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 391/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], Košická Belá 1292, zastúpenej JUDr. Ing. Andreou Krigovskou, advokátkou, Alejová 2, Košice, proti postupu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To/68/2024 a jeho uzneseniu z 30. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka sa domáha zrušenia uznesenia krajského súdu z 30. decembra 2024 a vrátenia veci na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie 4 000 eur a náhradu trov konania.
2. Sťažovateľka zároveň navrhla vydanie rozhodnutia o dočasnom opatrení, ktorým by ústavný súd uložil Mestskému súdu Košice povinnosť dočasne sa zdržať vykonávania akýchkoľvek procesných úkonov v konaní vedenom pod sp. zn. K2-4T/54/2013, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu v tomto konaní.
3. Z ústavnej sťažnosti a predložených dôkazov vyplýva nasledovný stav veci:
4. Sťažovateľka je v procesnom postavení obžalovanej v trestnom konaní vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-4T/54/2013 na základe obžaloby z 10. mája 2013 pre skutok (v bode 1 obžaloby) kvalifikovaný ako trestný čin ublíženia na zdraví, ktorého sa mala so spoluobžalovaným [REDAKOVANÉ] dopustiť tak, že v Košiciach 1. júla 2005 po predchádzajúcej vzájomnej dohode telefonicky vylákali poškodeného [REDAKOVANÉ] do bytu, ktorý užívala sťažovateľka,

kde [REDAKOVANÉ] v jej prítomnosti napadol poškodeného tým spôsobom, že ho udrel päťou do oblasti ľavého oka, kopol do ľavého stehna a neznámym tvrdým predmetom ho udrel do hlavy, čím mu spôsobil zlomeninu bázy lebky vľavo, pomliaždenie mozgu v oblasti spánkovej laloka vľavo, krvácanie pod pavučnicu mozgu vľavo v oblasti spánkovej a spánkovo-temennej oblasti, odreninu hlavy v oblasti záhlavia, pomliaždenie okolia ľavého oka, pomliaždenie ľavého stehna v oblasti vnútornej plochy a pomliaždenie pravého stehna v oblasti vonkajšej plochy s dobou liečenia 3 až 4 mesiace. Spoluobžalovaný je tiež v predmetnom konaní stíhaný aj pre skutok kvalifikovaný ako zločin vydierania.

5. Vo veci bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté rozsudkom trikrát tak, že súd obžalovaných vo veci trestného činu ublíženia na zdraví oslobodil. Tieto rozsudky súdu prvého stupňa boli následne uzneseniami odvolacieho súdu zrušené, vec bola vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie.

6. Prvým rozsudkom v tom čase Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) z 19. decembra 2019 bola sťažovateľka a spoluobžalovaný oslobodení, pretože nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutku v bode 1 sa dopustili obžalovaní. O podanom odvolaní prokurátora a poškodeného rozhodol krajský súd uznesením zo 7. augusta 2020 tak, že oslobodzujúci rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Krajský súd v uznesení zo 7. augusta 2020 uviedol, že okresný súd sa nevyrovnal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie, čo vyvoláva pochybnosti o správnosti jeho skutkových zistení a následnom hodnotení dôkazov. Podľa krajského súdu okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnemu názoru, keď sťažovateľku oslobodil spod skutku právne kvalifikovaného ako trestný čin ublíženia na zdraví. Výpoveď poškodeného považoval krajský súd za konzistentnú a presvedčivú, poukázal na výpoveď poškodeného, svedkyne [REDAKOVANÉ] a svedkyne [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], matky sťažovateľky, ktoré považoval za zákonné a ktoré si krajský súd osvojil. Krajský súd konštatoval, že okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy len v prospech obžalovaných. Rovnako poukázal na závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctva vypracovaného MUDr. Bánovským a MUDr. Sidorom, so závermi ktorého sa v celom rozsahu krajský súd stotožnil s tým, že mechanizmus vzniku zranení zodpovedá verzii skutkového deja prezentovaného poškodeným. Krajský súd rozhodol na neverejnom zasadnutí v zmysle § 326 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pretože zistil, že chybu nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí, a to s poukazom na ustanovenie § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku, podľa ktorého odvolací súd nemôže uznať obžalovaných za vinných zo skutkov, pre ktoré boli napadnutým rozsudkom oslobodení.

8. V poradí druhým rozsudkom z 26. januára 2022 okresný súd oslobodil obžalovaných spod obžaloby pre trestný čin ublíženia na zdraví, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní. Okresný súd uviedol, že z jednotlivých výpovedí poškodeného vyplynulo, že vypovedal viackrát rozporuplne v prípravnom konaní aj pred súdom, a to v otázke vzniku jeho zranení, ako aj údajného vydierania, keď napríklad uvádzal, že k zraneniu došlo pádom u jeho dcéry, ako je uvedené v prijímacej lekárskej správe, a potom svoje tvrdenie zmenil, keď uviedol, že zranenia mu mal spôsobiť obžalovaný [REDAKOVANÉ] kopancami, rôznymi predmetmi, pričom výpoveď znovu pozmenil, keď uviedol, že obžalovaný ho mal napadnúť aj za použitia pištole, pričom táto verzia bola jednoznačne vyvrátená znalcami z odboru zdravotníctva.

9. Okresný súd tiež uviedol, že ku skutku v bode 1 boli vypočutí svedkovia, o výpovediach ktorých nebol dôvod pochybovať a ktorí potvrdili, že v deň, keď malo dôjsť k napadnutiu poškodeného obžalovaným, bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] preukázateľne v ich spoločnosti na chate v [REDAKOVANÉ]. Čo sa týka výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ], bývalej manželky obžalovaného, s ktorým má dlhodobo zlé vzťahy, táto vypovedala, že obžalovaný ju mal žiadať o potvrdenie jeho alibi. Túto výpoveď považoval súd za nevierohodnú, keď navyše okrem iného uviedla, a to až po 14 rokoch, kedy sa mala o skutku dozvedieť, že poškodený mal byť udretý pištoľou, pričom on sám to uviedol až vo svojej ostatnej výpovedi a v čase, keď sa mal údajne rozprávať so svedkyňou, jej o tom nič nepovedal. Výpoveď poškodenej [REDAKOVANÉ] považoval súd za tiež nejednoznačnú, pričom preukázateľne aj táto svedkyňa bola v dobrom vzťahu s poškodeným, a to z dôvodu jeho finančnej pomoci. Súd bol toho názoru, že nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutku v bode 1 sa dopustili obžalovaní.

10. Krajský súd v poradí druhým zrušujúcim uznesením z 5. októbra 2022 o podanom odvolaní prokurátora a poškodeného proti rozsudku okresného súdu z 26. januára 2022 rozhodol, že napadnutý rozsudok zrušuje a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd uviedol, že nie je zrejmé, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval pri hodnotení všetkých dôkazov, pretože zvyčajne len dôkazy svedčiace v prospech obžalovaných bez väzby na zistenie kľúčových prvkov skutkového stavu, ktoré sú potrebné pre právne posúdenie prejednávanej veci. Poukázal na samotné výpovede svedkov, ktorí sa na hlavných pojednaniach vyjadrili k priebehu skutkového deja. Zvýraznil skutočnosť, že jednotlivé výpovede, vykonanie dokazovania bolo realizované pred viac ako 7 rokmi, a preto prijatie záveru, že s následným odstupom času je možné objektivizovať skutkový dej novými produkovanými dôkazmi, je nereálne. Zopakoval, že výpoveď poškodeného považuje odvolací súd za konzistentnú a presvedčivú, výpovede poškodeného, svedkyne [REDAKOVANÉ] a ostatných svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], matky obžalovanej považoval za zákonné a tieto si krajský súd aj osvojil. Okresný súd podľa odvolacieho súdu nesprávne vyhodnotil dôkazy len v prospech obžalovaných. K mechanizmu vzniku zranení znova poukázal na znalecký posudok z odboru zdravotníctva vypracovaný MUDr. Bánovským a MUDr. Sidorom, so závermi ktorého sa v celom rozsahu stotožnil a závery ktorého aj zodpovedajú verzii skutkového deja prezentovaného poškodeným.

11. Mestský súd v poradí tretím rozsudkom z 9. apríla 2024 opätovne oslobodil sťažovateľku a spoluobžalovaného spod obžaloby. Mestský súd okrem iného poukázal na závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva MUDr. Vojčeka, že k rozsahu zranenia, tak ako ho opísal poškodený, nemohlo dôjsť. Konštatoval zrejmé zranenia, ako ich konštatovali aj predošlí znalci, pričom rovnako ako MUDr. Zoltán Sidor vo svojom výsluchu na hlavnom pojednaní spochybnil mechanizmus vzniku zranenia v údají o poranení lebky uvedený verziou poškodeného. Mestský súd zopakoval, že z jednotlivých výpovedí poškodeného vyplynulo, že vypovedal rozporuplne, a to v otázke vzniku jeho zranení, ako aj údajného vydierania. Poukázal na výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pôvodne [REDAKOVANÉ], ktorí zhodne vypovedali nielen v prípravnom konaní, ale aj v konaní pred súdom, že obžalovaný bol v rozhodnom čase v [REDAKOVANÉ]. Námitky voči týmto výpovediam svedkov nikto vrátane prokurátora nevzniesol. Aj po doplnenom dokazovaní súd zastával názor, že nebolo jednoznačne

a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutku v bode 1 sa dopustili obžalovaní, preto ich spod obžaloby oslobodil.

12. Napokon v poradí tretím – ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením z 30. decembra 2024 krajský súd na základe odvolania prokurátora a poškodeného zrušil napadnutý rozsudok mestského súdu z 9. apríla 2024 v celom rozsahu a vec vrátil mestskému súdu na prejednanie a rozhodnutie. Krajský súd uviedol, že nie je možné nevyhodnocovať výpoveď poškodeného, ktorý vypovedal konzistentne, a to tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, a výpovede svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] so závermi znaleckých posudkov bez toho, aby z toho súd urobil logický záver, prečo neuveril týmto dôkazom a na druhej strane jednoznačne uveril výpovediam obžalovaných, ktorí si vzájomne potvrdzovali, že sa žalovaného skutku nedopustili. Samotný rozsudok je z toho dôvodu podľa krajského súdu nepresvedčivý a arbitrárny. Opätovne poukázal na výpovede poškodeného, svedkyne [REDAKOVANÉ] a ostatných svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktoré považoval za zákonné. Krajský súd poukázal na závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctva vypracovaného MUDr. Bánovským a MUDr. Sidorom, so závermi ktorého sa v celom rozsahu stotožnil, pričom mechanizmus vzniku zranení zodpovedá verzii skutkového deja prezentovaného poškodeným.

13. Sťažovateľka uviedla, že namietané uznesenie krajského súdu z 30. decembra 2025 bolo jej obhajkyňi doručené 13. marca 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd namietaným uznesením a tomuto predchádzajúcim postupom porušil jej základné práva v dôsledku neprípustného zasahovania do skutkových zistení súdu prvého stupňa v trestnom konaní. Podľa sťažovateľky krajský súd v označených zrušujúcich uzneseniach neuviedol, akým spôsobom má prvostupňový súd doplniť dokazovanie.

15. Krajský súd podľa sťažovateľky v treťom zrušujúcom uznesení nijako nerefletoval na posledné vykonané dokazovanie mestského súdu, ktorý sa v treťom oslobodzujúcom rozsudku dôkladne venoval vyhodnoteniu všetkých vykonaných dôkazov. Opätovne sa obmedzil na tie isté konštatácie ako v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach. Krajský súd si tiež protirečí, keď na jednej strane konštatuje, že prijatie záveru, že s následným odstupom času je možné objektivizovať skutkový dej novými produkovanými dôkazmi, je nereálne, a na druhej strane opäť v závere uvádza, že v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach je uvedené, akým spôsobom má byť doplnené dokazovanie.

16. Podľa sťažovateľky krajský súd po tretí raz nepriamo naznačil súdu prvého stupňa, ktoré dôkazy sú podľa názoru odvolacieho súdu nosnými dôkazmi, a to aj keď ich odvolací súd vyhodnotil opačne ako súd prvého stupňa, navyše bez vykonania dokazovania. Týmto spôsobom krajský súd vyvíja tlak na prvostupňový súd, aby na základe týchto dôkazov vydal proti sťažovateľke odsudzujúci rozsudok.

17. Sťažovateľka namieta, že postupom a rozhodnutím krajského súdu dochádza k porušeniu prezumpcie neviny, zásady *in dubio pro reo* a zásady voľného hodnotenia dôkazov. Rovnako namieta porušenie zásady bezprostrednosti, keď krajský súd trikrát zrušil oslobodzujúci rozsudok prvostupňového súdu na neverejnom zasadnutí napriek tomu, že súd má rozhodovať na základe

pred ním vykonaných dôkazov, oboznámiť sa s dôkazmi vykonanými priamo, ústne a bezprostredne v súdnom konaní.

18. Sťažovateľka v sťažnosti podrobne odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ústavného súdu, judikatúru Ústavného súdu Českej republiky a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

19. Návrh na vydanie dočasného patrenia sťažovateľka odôvodňuje tým, že konanie vedené na mestskom súde nie je dosiaľ právoplatne skončené a vec sa opätovne nachádza na mestskom súde, pričom existuje dôvodná obava, že by jej mohla vzniknúť ďalším konaním a prípadným rozhodnutím mestského súdu vážna ujma na jej právach, najmä bezprostredne hroziace vydanie odsudzujúceho rozsudku pod vplyvom ústavne neprípustného tlaku zo strany krajského súdu, a to za súčasného porušenia zásad spravodlivého procesu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že postup krajského súdu a jeho uznesenie z 30. decembra 2024 boli už predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu na základe ústavnej sťažnosti podanej spoluobžalovaným v predmetnej trestnej veci. Uznesením sp. zn. III. ÚS 350/2025 zo 17. júna 2025 ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na zhodu podstatných argumentov ústavnej sťažnosti sťažovateľky s argumentáciou v ústavnej sťažnosti, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 350/2025 zo 17. júna 2025, ústavný súd pri rozhodovaní o predloženej ústavnej sťažnosti sťažovateľky zotrval na záveroch vyplývajúcich z označeného uznesenia ústavného súdu v predmetnej veci.

21. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných právnych noriem. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde.

22. Trestné konanie je vo vzťahu k obžalovanému od podania obžaloby proces, v ktorom sa v rámci jeho štádií môžu naprávať jednotlivé pochybenia súdov a orgánov činných v trestnom konaní. Preto spravidla až po skončení trestného konania vo vzťahu k odsúdenému možno ústavnou sťažnosťou namietat' pochybenia, ktoré viedli k porušeniu jeho základných práv. Štruktúra trestného procesu je preto určujúcim prvkom prístupu ústavného súdu k druhovo rôznym

procesným rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní a súdov v trestnom konaní tak, aby sa nepoprela podstata a účel súdneho konania v rámci systému jeho opravných prostriedkov.

23. Prihliadnuc na charakter sťažnostnej argumentácie, ústavný súd pripomína, že nevykonáva procesné úkony trestného konania ani nehodnotí (nevyhodnocuje, resp. neprehodnocuje) dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní, ale ani všeobecnými súdmi a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a s účelom vo veci aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený znovu prehodnocovať hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, ak sa s hodnotením sám nestotožňoval (napr. II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015).

24. Predmetom ústavnej sťažnosti je kasačné rozhodnutie, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. Sťažovateľka bude môcť v ďalšom konaní namietat' prípadné pochybenia v prebiehajúcom konaní pred súdom prvého stupňa, v odvolacom, prípadne v dovolacom konaní. Možnosť prieskumu napadnutého uznesenia ústavným súdom na podklade podanej ústavnej sťažnosti je v danom kontexte limitovaná princípom subsidiarity.

25. Preto je ústavná sťažnosť pre nevyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré sťažovateľke na ochranu jej ústavných práv priznáva zákon, podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd v zhode s uznesením sp. zn. III. ÚS 350/2025 zo 17. júna 2025 poznamenáva, že vysoké justičné authority už kasačné rozhodnutia preskúmavali, ak na taký postup existovali závažné dôvody. Ústavný súd je však názoru, že aj napriek nie celkom štandardnému vývoju procesnej situácie v sťažovateľkinej veci takýchto príčin niet. V namietanom uznesení krajského súdu možno identifikovať určité deficity, ktoré však v danom prípade nedosahujú ústavno-právnu intenzitu. Krajský súd sa v namietanom uznesení odvolal na platnú a účinnú právnu úpravu a v súvislosti s formuláciou záväzného pokynu pre mestský súd je potrebné akcentovať § 327 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je síce viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, avšak súčasne je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Hoci je mysliteľná aj konkrétnejšia formulácia kasačného pokynu, krajský súd poukázal na nedostatok odôvodnenia rozsudku mestského súdu a zdôraznil jeho nepresvedčivosť, ako aj arbitrárnosť a aj konkrétnejšie uviedol, že mestský súd sa musí po vrátení veci vysporiadať so všetkými existujúcimi dôkazmi a náležite zdôvodniť, ktorým dôkazom uveril, vzal ich za objektívne, a ktorým nie a z akého dôvodu.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol v jej celosti, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi, ktoré sťažovateľka uplatnila v ústavnej sťažnosti. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd nezaoberal ani návrhom na vydanie dočasného opatrenia, ktorý sťažovateľka uplatnila v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu